

HEVES ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI-DÍJ:

Egész évre . . . 8 kor. Negyed évre . . . 2 kor.
Fél évre . . . . 4 kor. **Egyes szám 20 fillér.**

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MACZKY EMIL.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

DLUHOPOLSKY BERTALAN

A lap szellemi részét illető közlemények a „Heves és Vidéke” szerkesztőségéhez, az előfizetési és hirdetési díjak, valamint nyilttéri közlemények a „Heves és Vidéke” kiadóhivatalához címzendők

A mi aszfaltunk.

Eldalolhatjuk: „Tavaszdik még sem nyílik a virág. Aszfaltunk van mégis sáros a csizmánk.” A mi kedves felelős szerkesztőnknek, nagy, fáradságos munka után sikerült az aszfalt kérdést megoldani. Illetve, annyira fogantatba vétetni amennyiben a tehetősebbek és a kik mégis megerősítés nélkül tehetők — aszfaltiroztak.

Az aszfalt kérdés azonban még ezzel koránt sincs megoldva. Sőt a megoldás éppen most kezdődik. Mert ha így marad, csak semminél jobb, mert aszfaltunk dacára is nyakig sárosak leszünk mire ismét haza kerülünk. Aszfaltunk most még csak annyiban felel meg feladatának, amennyiben, most már a „sár-czipőnk” nem szedi le a lábunkról a sár, ha azt megerősítjük, míg ellenben az aszfalt előtti időben, hasztalan hordott az ember „sár-cipőt”: — keresztül csapott azon a sár-hullám s ott volt az ember ezzel, mint amint mondani szokták: a „mádi zsidó.”

Megengedem, hogy, minden kez-

det nehéz, hogy ennyit elérni az aszfaltoztatás érdekében, a vívmánynak egyik neme. És nem is gáncsolni akarom én aszfaltunkat hanem simogatni, hogy minél tovább, messzebb érjen. Mert ez a baj, hogy nem ér messze és gyakorta megszakad. Ezért van aztán az a szomorú jelenség, amit főntebb mozdítam, hogy aszfaltunk dacára is, ha kilépünk otthonunkból, mire hazaérünk, nyakig sárosak leszünk.

Eddig ezt az állapotot el lehetett tünni, mert csak 10 évre volt kötve az aszfaltszerződés, és így a szegényebb része nem meát bele.

Igy történt meg aztán az a különös dolog, hogy aszfaltunk olyan, mint a szagatatott vonal a rajzban. Egyetlen utcánk sincs, mely ily folytonossági hiányban nem szenvedne.

E jelenségnek az az oka asztán, hogy aszfaltunk esupa sár, mert, amint az ember az aszfaltról a sárba, onnan megint aszfaltra ér, ráhordja az aszfaltra a sarat. Így az ember nem csak magát sározza be az aszfalt dacára, hanem még az aszfaltra is

ráhordja a sarat s az is sáros lesz.

Hogy tehát ez anomálián segítve legyen, arra kérjük a mi szeretett felelős szerkesztőnket, tegye magát érintkezésbe városunk minden szépért, jóért lelkesülő főjegyzőjével, és kérje őt, találjon ki valamely utat-módot melynek segítségével elérhető lenne az, hogy aszfaltunk ne szenvedne folytonossági hiányban, hanem köteleztetnék mindenki, hogy a háza előtt megszakadt aszfaltot össze kösse. Nem tovább építésről beszélek, csak összekötésről, hogy elérhető legyen legalább az, hogy ha az ember bemegy egy utcába: mindig aszfalon menjen a meddig az aszfalt tart, ne kelljen egy darabig aszfalon, aztán sárba, aztán megint aszfaltra mennie.

Én azt hiszem lehet erre módot találni, annyival is inkább, mert már nem tíz év alatt kell az aszfalt költségeit a házi gazdáknak lefizetniök, hanem ötven év alatt. Így állván a dolog, a szegényebb házi gazdák is belemehetnek az aszfaltirozásba. Ha pedig szép szóval nem hajlandók belemenni mint a hogy már nincs is rá ki-

HEVES ÉS VIDÉKE JÁRCÁJA

Tragédia.

Irtá: VÁGÓ VILMOS.

A szél meg-megrázta az utszéli jegenyék ágait, belekapaszkodott a törpe bokrokba, letépedeste leveleiket, melyeket földobált a magasba, a hol kerengve-borongva végre megakadtak a galyak között. A por sűrű felhőben libegett a levegőben, szürkén, mint valami óriási fátyol, majdnem sötétté téve a vidéket. Kerek Pista szemébe huzta a kalapját, összébb vonogatta vállán a subáját, úgy ment neki a szürkén kavargó porfelhőnek. Hej, örült ő most még annak a porfelhőnek is, mert nem a börtönben kellett szivnia. Három esztendő nagy idő máskülönbben is, hát még ha a börtönt lakja az ember azalatt. Örül is Pista, hogy végre ki szabadult: erősen szedi a lábait, a szemei meg vidáman pislognak. Csak már otthon volna. Hej, hogy fog örülni édes szülője, mert bizony hiába, vizzé csak nem válik a vér. Aztán meg tudja is a jó asszony, hogy derék, tisztességes ember az ő fia: az a az a három esztendő nem von le semmit a becsületéből. Hát persze hogy főbeütötte azt a löcslábú Audrist; amikor sokat le-

gyeskedett a Böske körül; de nem hátulról ütötte le, tolvaj módra, hanem becsületes verekezés között, a koresmában. Ő volt az erősebb, hát leütötte. Igazságban volt, az édes anyja mindjárt mondta, meg a Böske is...

A Böske! Annak lesz csak ma öröme. Pista, ha rágondol, elvigyorítja a száját; hogy is ne, megérdemli azt a Böske, hogy szívesen gondoljanak rája, kivált a legények. Gyönyörű egy teremtés: tüzes fekete szem, barna haj, sudár termet, ringó darázsderék. Hát még a szíve: esupa merő aranyból van az; hű lesz majd az urához, mint a galamb a párjához. Ilyen volt legalább három esztendő előtt, de Pista rá se gondol, hogy most talán más lehetne, vagy hogy éppen már mást szeretne. Nem olyan ő, mint például a Molnár Klára: a falu szeretője, a kinek igaz, hogy szép háza földje vagyon, de a ki bizony úgy is él, mintha legény volna. De nem is akad ám neki férje, pedig szép egy szál virág ő is. Kerek Pista rá se igen gondol, pedig azt rebesgetig faluszerzte, hogy őt szereti a Klári, és azért ügyel most a hírére olyan nagyon. No bizony, eső után köpönyeg.

Ezeket gondolja Pista, a mikor ime már végig megy a falun, azután befordul az alsó-dűlőn és most ott áll a kis rácsos kerítés ajtó előtt. Szivdobogva nyitja ki

az ajtót, nagyot csikordul a retesz, farkesóválva vakkant egyet a kutya és Pista mára karjai közt szorongatja az édes anyját.

Nagy az öröm, se vége, se hossza a sok kérdésnek, feleletnek. Pista benn ül a tiszta szobában, körülötte sűrű forog a a szülője, jól tartván őt mindenfélével, mert bizony három esztendeje már, hogy nem evett otthon a fiu. Jönnek a szomszédok, jön a koma, a sógor. Beszélnek erről, beszélnek arról, hej de csak arról nem, a mit Pista szeretne hallani. De azért Pista nem kérdez: majd délután fölveszi unneplőjét, aztán maga megy el a Böskéhez. Addig is közrefogják, s egy pereig sincs nyugta, a sok faggatózástól. Ennek is, annak is akad kérdezni valója.

— Ejnye lelkem, de hirtelen jöttél, — szól a szomszéd asszony. — Nem vártunk téged ilyen koránra.

— Bizony, — erősködik Pista, — nem is gyűttem volna, ha nem küldenek.

— Mát' mért nem gyűttél volna? Olyan jó dolgod volt?

— Nem a' — szól a fiu, — hanem hát mert engedtek volna, szigorú a törvény.

— De hát akkor meg hogyan jöhettél? faggatóznak tovább.

— Hát csak úgy, hogy jól viseltem magam, oszt elengedték a három hónapot. Mert megböcsültek ott még a rabot is, ha tisztességes.

látás, — valamely határozattal vagy szabályrendelettel legyenek kötelesek házuk előtt az aszfaltot megcsináltatni.

Ezeknek keresztül vitelére kérjük felelős szerkesztőnket: beszéljen a mi főjegyzőnkkel, — hiszen régi barátság fűzi őket egygyé — hogy keressen valamelyes utat-módot, hogy az aszfalt-kérdés teljesen, a fenti értelemben, megoldható legyen.

Igy aztán a mi felelős szerkesztőnk és főjegyzőnk büszkén mutogathatja: nem róma ó-falát hanem városunk járdáját.

D. B.

Nyilt-levél a Szerkesztőhöz.

Nem vagyok hivatásos író, a tollat valami nagy ügyességgel nem forgatom: írni sem szoktam, de „szükség törvényt bont.” Nem nézhetem szó nélkül ugyanis, a midőn bántanak egy olyan testületet, a melynek én is szerény tagja vagyok. Igaz ugyan, az is egyik célja a lapnak, hogy kigyomlássa a gázt, ostorozza a hibákat, de semmi esetre sem lehet célja erejével oda hatni, hogy egy a városában lévő kört becséméljen ok nélkül és mindenféle mende-mondára támaszkodva, annak szerény, de becsületes mulatságát megtámadja. Mert a multkori számban megjelent cikk egy igazságtalan, kiméltelen támadás volt. A cikk egész hangja sértő, zsánere gúnyos és indirekt célja, hogy a kör említett mulatságának neveltségessé tételevel annak a jövőben való sikerülését is lehetlenné tegye. A referáda minden egyes kifejezésében van valami bántó, dicsérete pedig olyan, hogy az embernek az arcába kergeti a vért.

Nem tudom, de feltételezem, hogy a referádát úri ember írta, de az már

sehogy sem megy a koponyámba, hogy egy úri ember hogyan képes egy falusi bált olyan vásárnak, vagy kiállításnak tartani, a hol a „leszakításra váró rózsákat” ajánlgatják, tetszelegtetik a vevőknek. Ez a kifejezés olyan bók, a melyet egyik lány sem hallgat el szívesen, mert itt a bál nem arra való, hogy vőlegényt kerítsen magának az ott megjelenő lány, hisz itt minden fiatal ember ismeri a lányokat és az ott megjelenő fiatal emberek nem bálban ragyogót keresnek maguknak nőül hanem igenis konyhában ügyes gazdasszonyt. Az egyedüli célja tehát a mi leányainknak, hogy egy estét, kellemesen szórakozva töltsenek el.

Arra a vádra nézve, hogy bizonyos arisztokratikus szellem terjedt el a polgárság közt, és ezen okból csak válogatva hívták meg a polgárságot és emelték fel a jegy árát két koronára — csak annyit jegyzek meg, — hogy 400 darab meghívót küldtünk szét, a melyből jutott minden polgárnak személyválogatás nélkül. Persze mint mindig, most is megeshetett, hogy valaki tévedésből nem kapott meghívót. Azonban ha nem kaptak és arra igényt tartottak, miért nem jellentkeztek a rendezőséghez?! Hiszen a meghívóban is volt ilyen tartalmú szöveg. A két koronás belépti díj sem tarthatott vissza senkit. Én már igen sok bált láttam, de paraszt-bálon kívül olyat nem, a melyben 2 koronánál kisebb belépti díj lett volna. Ez a minimum egy bálnál és az az egy korona többlet differenciát nem esinál annál, a ki a bálba mulatni, illetve szórakozni megy.

Igaz, ennél a bálnál volt nyoma az arisztokratizmusnak, de nem ott ám, a hol a ezikk látja.

Engedelmet kérek, de nem tarthatom arisztokratikusnak azt, ha tekintélyes polgárok, azoknak feleségei vagy leányai kötes existenciájú személyekkel egy sorban táncolni nem akarnak; inkább ott van

az arisztokratizmus, a mikor a kereskedő vagy hivatalnok urak magukat tüntetőleg távol tartják a bálból, az ott való megjelenést rangukhoz nem méltónak tartván. A tanítói kar elég számos Hevesen, látunk e ott egy tagját is! ? És vajjon az tartotta e őket vissza, hogy meghívót nem kaptak, vagy a két koronás belépti díj talán! ? Ugyebár nem?! ? De nem csak ezen egy testületről beszélek, hanem bármelyik testületéről Hevesnek, nagyon esékély kivétellel.

Ne keressük hát a rendezőségben a hibát, a mely minden tőle kitelhetőt megtett, hogy a bál sikerüljön, ne üssük ne támadjunk rá igazságtalanul arra a küzködő, de élni akaró körre, hanem gázoltsuk és hassunk oda minden erőnkkel, hogy annak boldogulását lehetőleg elősegítsük.

A rendezőség.

H I R E K.

— **Rabló-támadás.** Mult szerdán, Freizer Lőrincz-őjföltájban ballagott szép csendesen haza. Csaknem hazaért már, midőn hirtelen valaki megtámadta a földre teperte s a nála levő 20 koronányi összeget elvette tőle s odébb állt. A támadót már elfogták, Turó János személyében, de konokul tagadja, hogy ő lett volna a támadó.

— **Véres verekedés** volt a mult vasárnap este a Kaszinó előtt. Ugyanis Incedi Lajos összefogva a Szuromi fiukkal, megtámadták a Bordás fiuk bandáját. Járta a vasvilla, suhogott az olmos bot, úgy, hogy másnap iszonyu vértócsa hirdette: „mi történt az őjjel.” Bordás fiu még most is fekszik babérjain, miket olmosbotok és vasvillák raktak reá. Az a hír, hogy a fogát nem hagyta ugyan a esatateren, de azért a foga elakarja hagyni régiállomását, mert már mind „mozgositották.”

— Ugyan hova siet kelmed? Tán csak nem a Böskéhez megint?!

— Kinek mi gondja, dünnögi a legény.

— Hát az igaz, — pattog Klári — nem tartozik az énrám. Pedig lássa kelmed, kár busulnia a Böskéért. Ha megtörtént hát megtörtént. Van még leány a faluban!

Aztán fordul egyet, hogy fölfodorodik a szoknyája, s a szeme is olyan biztatóan mosolyog: ime, van még leány a faluban.

A Pista fiu meg elsápadt. Mi történt meg? Klári mit mondtál az imént.

— Mit mondtam? — esudálkozik Klára, de rövid az esze kendnek: Hát azt mondtam, hogy no... nyilik még virág, kelmednek a legszebb. Csak nyulni kell utána.

— De a Böskéről.

Hja vagy a Böskéről. Hát a Böske... mit mondjak róla, amit kelmed még nem tudna. Férjhezment.

— Férjhezment! — hörgi Pista és csupa ólomszín iesz az ábrázata.

— Hát nem hallotta még kelmed? — Molnár Klára egészen nekiperül a kárörömötől, a mint tovább mondja;

— Hát persze hogy férjhez ment. Kovács Gáborhoz, Tavaly farsangkor volt az esküvőjük.

Kerekes Pista eltámolyog. Ugy érzi, mintha valamit elvesztett volna, amit sohasem fog megtalálni. Hát igaz lenne? Nem, nem lehet. Nem lehet. Klára nem mond igazat. El se fog menni a Kovács Gábor házához, mert biztos, hogy nincs ott a Böske. Hogy is lenne! A Böske, az aranyszivű teremtes ilyen hűtlen tudna lenni. Hisz nem olyan ő mint a Molnár Klára...

Pista kihuzta magát, aztán elindul nagy keményen az alvőféle. A Böskék háza felé. Ott majd beszél a Böskével mindjárt megbeszélük az esküvő napját, hiszen már más úgy sínesen hátra; aztán rendben lesz a dolog.

Igy lesz!

Igen, de hátha...

Az ég újra beborult, fujni kezd a szél, töménytelen nagy felhő mászik föl az égen az alvő felől. Meg-megzörrennek a faágak, kavargó a por.

Kerekes Pista megfordul és lassu, tétovázó léptekkel elindul a Kovács Gábor háza felé.

— Pedig nincs ott a Böske, bizonyos, hogy nincs ott, — vigasztalja magát a legény. Csak épen azért megy oda hogy nohát, biztonságokéért.

A Kovács Gábor házatájékán minden esőndes. Pistának elszorult a szíve, a mint közelebb ér. Ott van már az ablaknál. A zöld zsulogáterek tárva — nyitva vannak, belülről halk duruzsolás hallatszik. Pista odamegy, benéz az ablakon.

Benn ül a Böske, kisgyerekekkel a karján. Olyan boldogan mosolyog az a kis ártatlan jószág, a mint az anyja álomba ringatja.

Kerekes Pista elfordul. Nincs semmi különös az ábrázatján, csak mintha fehérebb volna egy kissé. Egyenes kemény lépésekkel megy végig a falun. Elmegy a Molnár Klára háza előtt; az ablakból egy hívó, kérő arc tekint ki rája. Ott még most is szívesen látnék, de Pistt oda se hederít, hanem megy tovább, ki az ország-utrá. A szél meg-megrázza az utszéli je-

genyék ágait, belekapaszkodik a törpe bokrokba, kitépdési leveleiket, melyeket földobál a magasba, a hol kerengve-borongva végre megakadnak a galyak között.

Kerekes Pista szemébe huzza a kalapját, összebb vonogatja a subáját, aztán neki indul a szürkén kavargó porfelhőnek.

Van asztán szóbeszéd, sugdosás, pletyka. Milyen nagy kitüntetés érte a Kerekes gyereket. Elengedték a három hónapját. Beesületet szerzett a falunak. Beszélnek is róla faluhosszat; a legényeknek, mikor hallják a hírt, fölesillan a szemük. Hej, ha őket érné ilyen tisztesség! A lányok abbahagyják a munkát hej, ha ilyen férjük akadna. Kerekes Pistáról folyik a szó mindenütt; ő a legderekkabb legény a faluban s a mikor délután végig megy az utcán, minden szem utánna néz, minden leány reája kaesint. Lám Molnár Klára a mikor Pista elmegy a portája előtt, maga megy ki elébe s szinte elnyeli a legényt a szemével, olyan tekinteteket vet rája. Kivánatos egy leány az a Klára; olyan a szeme, mint két fényes csillag, be sok legényre is kaesintott már vele. A szája meg mint a piros alma, de bizony nem csak imádkozni szokott vele. Olyan a dereka; mint a hajló nádszál, de sok legény ölelte meg már azt. Gómbölyű válláról, picinyke lábáról, no azokról jobb nem beszélni. Látja Kerekes Pista is, de a szíve, hej a szíve csak oda huzza a Gyorkó Böskéhez! Hiába beszél a leány, Pista alig hallgat reá, pedig olyan mégedesen bánt vele Klári, mint a hogy még senkivel. Végre aztán megharagszik.

— **A jászapáti iparos olvasóköri** folyó hó 15-én, a saját házában, könyvtára javára, tánczezel egybekötött zártkörű színi előadást rendez. Színpad kerül: a Próbaházasság. Utána: táncz virradtig!

— **Kérem a magyar hölgyekhez!** A közel jövőben „Magyar hölgyek világa” című egy nagyobb szabású mű fog megjelenni, a melyben társadalmi, lélektani és lelkiismeretbeli kérdésekben tárgyalva megírásra kerül a hölgyek világát érintő minden probléma s első sorban maguknak a hölgyeknek tollából. A kedély, érzelem és gondolkodás világát, szóval: a lelkét a hölgyeknek óhajjuk művünkbe fektetni. Ennyi, — hisszük — elég a kiváló érdekesség és vonzó tartalom jelzésére. Kérjük a hölgyeket, kegyeskedjenek ezimeiket velünk tudatni, hogy a témákat közlő ívek szétküldhetők legyenek. Megkeresések: a „Magyar hölgyek világa” szerkesztősége Szolnokon. Rékasi út 29 szám alól: (Jász-Nagykun-Szolnok vármegye) intézendők.

— **Lefőzte.** Az önkéntesek jóízűen dalolgattak a kaszárnyában: sorra fujták a jobbnál-jobb népdalokat. Egyszerre belépett a hadnagy. Ismert goromba ember.

— Ugyan, a számárrordítást tudnák-e utánozni? — mondá mérgesen az elesődésült önkénteseknek.

— Oh igen, hadnagy ur. — felelé egy jogász-önkéntes hirtelen. — Csak tessék megadni a hangot, amiből kezdjük.

— **A kutya és a házfő.** Kínéz a gazda a kapuján s látja, hogy házőrző kutyája majd lehuz egy arra menő batyus zsidót.

— Ne féljen! kiált oda a gazda — hisz tudja maga, hogy amelyik kutya sokat ugat, az nem harap

— Én thodom — mondja a zsidó — de vajjon thod-e azihad a khotya?

— **Rossz barátság.** — Sehogy se szerezt a nagy barátságot, amit kigyelmed a kefekötőveit kötött!

— Aztán már minek okájáért!?

— Mert nem szertném, hogy ragályos betegségbe esnék ő miatta.

— **Divat.** A Chic Parisien 67-ik száma hozza az előkelő világ őszi divatját, ugy utcai mint látogatói ruhákban eredeti párisi minták szerint melléklete egy őszi csoport kép gyönyörű színes kivitelben.

CSARNOK

Férfi íté.

Kontori Dénes a díványon feküdt, szemét behunyta úgy ábrándozott. Tegnap délután járt az eszében. Eppen a hivatalba akart felszaladni, mikor a kapu előtt Margittal találkozott, — Margit apátlan, anyátlan árva volt, a kit egy jószívű urnő tartott kegyelem kegyében. Ez az árva kis lány fontos szerepet játszott Kontori életében; Margit volt első diákkori ideálja. Kontori összes költeményeit, melyek nagyrészt a szerkesztői papírkosarakban léltek meg az öröknyugalom, mind Margitnak írta; sőt kicsibe mult, hogy Margit miatt meg nem bukott latinból a maturán. Ugyanis Kontori kevéssel a matura előtt egyik dalát, a „Margit! te édes...” eziműt a latin füzetbe találta írni. Természetesen Kontorit nem érthette vád, hogy éppen a latin órán szállotta meg a versírési düh, a mit illetnek neveznek. Sablonos ez a

történet mindaddig, míg a tanár ur kezébe nem jutott a latin füzet: itt aztán eltérnek már az események a sablontól; lévén a tanár urnak a felesége is Margit. A klaszszikus nyelvek flegmatikus tanárát ez a vers kihozta a sodrából, különösen ez a részlet:

Oh emlékszel-e te édes szende,

Mikor először, — legelőször

Borultál pirulva kebelemre?

Ebből is látható, hogy Kontori átvégződése a maturán az újabb-kor esodái közé tartozott.

Mikor Kontori ur Pestre került jogásznak, a tandíjon, s az apai tanácsokon kívül Margit iránti szerelmét is magával vitte, s Kontori dícséretére legyen mondva, a tandíjat, s az apai tanácsokat ez a szerelem túlléte. Margit nevét örököltette meg az egyetem padjain, az ő nevét vésegette szorgalmasan az előadásokon. Természetesen az alapvizsgákon szépen elbukott többször is; az egyetemi tanács a megismételt vizsgadíjakat, mind Margit számlája javára írhatta volna, hisz Margitnak is volt annyi érdeme azokban mint nekik.

De semmi sem állandó a világon. Kontori levelei mind ritkábbak lettek, s egyszer, midőn levelét azzal a megjegyzéssel hozta vissza a posta, hogy a címzett elutazott, szinte örült ennek a nem várt akadálnak, hogy a már megunt levelezést abbahagyhatta. Haj! az idők változnak! Kontori ur eleinte idealista volt, a plátói szerelem rajongó híve. Tudott ábrándozni egész éjjeleken át, egy mosoly, egy szál virág, egy szó boldoggá tette. De ezek az ideális igények kezdtek mindinkább reálissá válni. A budapesti levegő, a színhá-

zak, az orfeumk, a pajtások, a kávéházak megtanították Kontorit, hogy a plátói szerelem szelid holdja elhomályosul a reális szerelem perzselő napja mellett. Aztán akkor maga is kopottas diákoeska volt, a kinek nagyon jól esett az árva kis lány szerelme: míg most a Leszámitoló és Hittelbank tekintélyes hivatalnok, a kit Budapest asszonyai becézettek; csak mosolyogni tudott diákkori szerelmén.

Tegnap találkozott Margittal. Alig váltattak azonban pár szót, a hivatalszolgaremült képpel szaladt le. — Tessék hamar az irodába menni, a főnök ur már ott van, s nagyon dühös, hogy senki sincs fent. Csak annyi ideje volt, hogy Margitnak gyorsan oda adhatta a címét. Margit megigérte, hogy meg ír mindent.

...Hogy megváltozott ez a Margit, mikor utoljára látta sovány volt. talán kissé nagyon is sovány, ugy csak egy ideálistának, a plátói szerelem rajongó hívének lehetett szép: — míg most ennivaló mollet, a milyenre Kontorinak régen fájt a foga. Szinte esettentett a nyelvével, midőn Margit telt idomait maga elé képzelte.

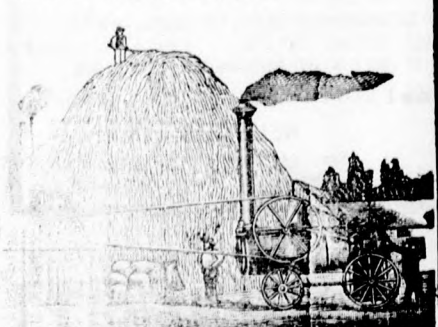
Persze most nem fog költeményeket írni hozzá, a nevét sehová se fogja bevézni, hanem elkezdti vele a játékot, a melyben rendesen győzni szokott. Szépen kigondolta a hadi tervet egész addig, míg Margit a karjaiba nem omlik. Ugy érezte magát, mint a ki a vendéglői kosztal torkig van, s egyszerre meghívást kap valami kitűnő jó magyaros konyhából kikerült ebédre.

El is érte célját. Fél évre rá, már Margit főztjét ette Kontori és azt igen izletesnek ítélte.

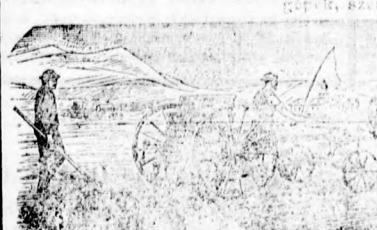
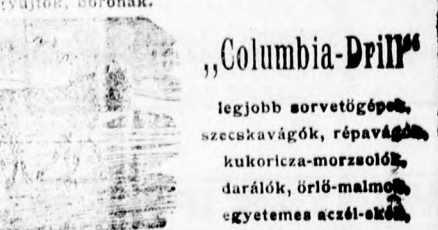
Clayton & Shuttleworth

mezőgazdasági gépgyárak **Budapest** Váci-körút 63. sz.

által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:

Locomobil és gőzcséplőgép-készletek 2 $\frac{1}{2}$ egész 12 lóerőig, szalmakaszalozók, továbbá járgány-cséplőgépek, löhőre-cséplők, tisztító-rolók, konkolyozók, kaszáló- és szőlőgépek, szőlőgyűjtők, boronák.

„Columbia-Drill” legjobb sorvetőgép, szecsakavágók, répvágók, kukorica-morzsolók, darálók, őrlő-malmok, egyetemes acél-akna.

2- és 3-vasú ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kívánatra ingyen és bementve küldetnek.

Lincolni törzsgyárunk a világ legnagyobb locomobil- és cséplőgép-gyára.

